Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 20. listopadu 2025 [1]

Věc C-882/24 P

AL
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Odměňování – Rodinné přídavky – Příspěvek na vyživované dítě – Článek 2 přílohy VII služebního řádu – Odebrání příspěvku – Vrácení neoprávněně vyplacených částek podle článku 85 služebního řádu – Přezkum legality – Účinky pravomocného a retroaktivního vnitrostátního rozhodnutí – Účinná soudní ochrana“

1. Tímto kasačním opravným prostředkem se (bývalý) [2] úředník generálního sekretariátu Rady domáhá zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 10. dubna 2024, AL v. Komise [3].

2. Napadený rozsudek potvrzuje rozhodnutí Evropské komise [4], které nařídilo vrácení některých plateb provedených ve prospěch navrhovatele v podobě rodinných přídavků.

3. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být legalita aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby, který je předmětem žaloby na neplatnost, v zásadě posuzována s ohledem na skutkové a právní okolnosti *existující* v době přijetí tohoto aktu.

4. Nyní je třeba určit, zda se Tribunál dopustil zkreslení skutkového stavu tím, že nezohlednil zpětné účinky pravomocného vnitrostátního rozsudku, řádně založeného do spisu a vydaného *po* přijetí aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení, ale *před* ukončením písemné části řízení o žalobě na neplatnost.

[1] – Původní jazyk: španělština.

[2] – Dne 27. září 2021 rozhodl orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“ nebo „administrativa“) v rámci Rady po skončení disciplinárního řízení o odvolání navrhovatele. AL napadl toto rozhodnutí u Tribunálu, který jej potvrdil rozsudkem ze dne 10. dubna 2024, AL v. Rada (T-22/22, EU:T:2024:219), proti němuž AL podal nyní projednávaný kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru (věc C-893/24 P, AL v. Rada).

[3] – T-50/22, EU:T:2024:220; dále jen „napadený rozsudek“. Na žádost Soudního dvora se budu v tomto stanovisku zabývat pouze druhým důvodem kasačního opravného prostředku.

[4] – Žaloba na neplatnost podaná k Tribunálu směřovala proti rozhodnutí OOJ ze dne 22. října 2021 [Ares(2021)6909466], kterým bylo rozhodnuto o stížnosti podané ze strany AL proti dřívějšímu rozhodnutí ze dne 22. března 2021 [Ares(2021)2023374], jímž bylo nařízeno vrácení některých rodinných přídavků, které mu byly vyplaceny. V bodech 17 a 21 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že žaloba na neplatnost, i když formálně směřuje proti zamítnutí stížnosti, má za následek předložení původního aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby unijnímu soudu. Dále budu používat výraz „napadené rozhodnutí“ za účelem obecného odkazu na obě rozhodnutí posuzovaná společně. Pokud však bude třeba je rozlišit, budu používat výrazy „rozhodnutí ze dne 22. března 2021“ nebo „rozhodnutí ze dne 22. října 2021“.

I. Právní rámec. Služební řád úředníků [5]

5. Článek 85 stanoví:

„Každá neoprávněně vyplacená částka musí být vrácena, jestliže si byl příjemce vědom, že k takové platbě nebyl důvod, nebo pokud je zřejmé, že mu tato skutečnost musela být známa.

Žádost o vrácení přeplatku musí být předložena nejpozději do pěti let ode dne, kdy byla částka vyplacena. Je-li orgán oprávněný ke jmenování schopen prokázat, že příjemce úmyslně oklamal [administrativu] za účelem získání uvedené částky, může být žádost předložena i po uplynutí této lhůty“.

II. Skutečnosti předcházející sporu

6. Skutečnosti předcházející sporu jsou podrobně popsány v bodech 2 až 13 napadeného rozsudku. Omezím se na uvedení těch, které jsou relevantní pro toto stanovisko.

7. Dne 1. prosince 2007 byl AL jmenován úředníkem a přidělen ke generálnímu sekretariátu Rady v Belgii.

8. Dne 28. července 2010 rozhodl příslušný rumunský orgán o umístění dvou dětí do pěstounské péče AL [6]. Bylo povoleno jejich přemístění do Belgie, aby mohly žít s AL a jeho manželkou.

9. Na základě článku 2 přílohy VII služebního řádu požádal AL o přiznání příspěvku na vyživované dítě, který mu byl přiznán a vyplácen od 1. srpna 2010 do 31. července 2013 [7]. Na podporu své žádosti předložil konzulární dokumenty, které odpovídají souhlasu zákonného zástupce.

10. Dne 30. ledna 2013 přijala Komise na ochranu dětí v návaznosti na společnou žádost AL a rodičů dětí podanou dne 16. října 2012 dvě rozhodnutí o ukončení režimu pěstounské péče [8].

11. Ze spisu vyplývá, že tato dvě vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, přijatá v nepřítomnosti žadatelů, nebyla nikdy AL oznámena [9].

[5] – Nařízení č. 31 (EHS), 11 (Euratom), kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii, ve znění pozdějších předpisů (Úř. věst. 45, 14.6.1962, s.1385), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004 (Úř. věst. 2004, L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 130); dále jen „služební řád“.

[6] – Rozhodnutí Comisia pentru protecția copilului – Sectorului 5 București (Komise pro ochranu dětí – sektor 5 Bukurešť, Rumunsko) č. 107 a 108 ze dne 28. července 2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 28. července 2010“).

[7] – Nejprve byl příspěvek přiznán na období od 1. srpna 2010 do 31. července 2011. Následně bylo dvakrát obnoven, a to na období od 1. srpna 2011 do 31. července 2012 a od 1. srpna 2012 do 31. července 2013.

[8] – Dále jen „vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013“.

[9] – Viz poznámka pod čarou 14 tohoto stanoviska.

12. Dne 22. března 2021 Komise na základě zjištění vyšetřování Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) zahájeného v roce 2016 na základě rozhodnutí (EU) 2019/792[10] nařídila v souladu s článkem 85 služebního řádu[11] vrácení příspěvků (kromě jiných přídavků) neoprávněně vyplacených AL na obě děti za období od 1. srpna 2010 do 31. července 2013.

13. AL reagoval využitím dvou opravných prostředků:

– Dne 16. března 2021 podal on sám a rodiče dětí k Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko) žalobu na neplatnost vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013[12]. Bylo uvedeno, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s nejlepším zájmem dětí, že nebyla doručena a že obsahují další formální vady.

– Proti rozhodnutí ze dne 22. března 2021 podal na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost.

14. Výsledek tohoto dvojího opravného prostředku byl následující:

– Pokud jde o napadení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 před Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti) ve svém rozsudku ze dne 16. května 2022[13] prohlásil jejich absolutní neplatnost se zpětnou účinností. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 16. srpna 2022[14].

– Pokud jde o stížnost podanou ke Komisi, dne 22. října 2021 ji OOJ částečně uznal, a proto: a) obnovil příspěvek za období od 1. srpna 2010 do 29. ledna 2013; a b) nařídil vrácení příspěvků neoprávněně vyplacených po přijetí vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, a to za období šesti měsíců v případě jednoho z dětí a dvou měsíců v případě druhého dítěte[15]. Ačkoli byl OOJ Komise včas informován o existenci řízení probíhajícího před Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti), vyloučil jeho relevanci pro rozhodnutí o stížnosti[16].

[10] – Rozhodnutí Rady ze dne 13. května 2019, kterým se Evropská komise – Úřad pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) – pověřuje výkonem některých pravomocí svěřených orgánu oprávněnému ke jmenování a orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv (Úř. věst. 2019, L 129, s. 3).

[11] – Podle Komise AL tím, že administrativu okamžitě neinformoval o významné změně své rodinné situace, ke které došlo v návaznosti na vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, ji úmyslně oklamal za účelem získání příspěvku ve smyslu čl. 85 druhého pododstavce druhé věty služebního řádu.

[12] – Tato žaloba, podaná osm let po přijetí napadených rozhodnutí, není tak opožděná, pokud se vezme v úvahu širší skutkový kontext. Ze závěrečné zprávy vyšetřování OLAF ve věci č. OF/2016/0928/A1 vyplývá, že toto vyšetřování bylo zahájeno dne 8. listopadu 2016, AL byl o jeho zahájení informován dne 22. července 2020 a oznámení o závěrečné zprávě obdržel v prosinci 2020. Vzhledem k neoznámení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 je tedy pravděpodobné, že jejich existence vyšla najevo v rámci vyšetřování OLAF a AL se o nich dozvěděl až někdy mezi červencem a prosincem 2020.

[13] – Občanskoprávní rozsudek č. 844 ze dne 16. května 2022, ECLI:RO:TBBUC:2022:013:000844 (dále jen „rozsudek ze dne 16. května 2022“).

[14] – Rozsudek ze dne 16. května 2022 potvrdil, že neexistují důkazy o řádném doručení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, ale především spojil jejich absolutní neplatnost s porušením kogentních norem, jejichž cílem je zajistit nejlepší zájem dítěte. Zejména nebyli ani biologičtí rodiče, ani pěstouni řádně předvoláni k jednání před přijetím těchto rozhodnutí. Děti navíc nebyly před přijetím těchto rozhodnutí vyslechnuty, aby bylo možné získat jejich názor.

[15] – Tento rozdíl vyplývá ze skutečnosti, že v dubnu 2013 podal AL žádost o osvojení jednoho ze dvou dětí a byly mu z tohoto důvodu přiznány příspěvky v souladu s čl. 2 odst. 2 druhým pododstavcem přílohy VII služebního řádu. Pokud jde o druhé dítě, příkaz k vrácení se vztahuje na období od 1. února do 31. července 2013.

[16] – Strana 27 anglické verze rozhodnutí ze dne 22. října 2021.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

15. Dne 21. ledna 2022 podal AL k Tribunálu žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 22. října 2021.

16. Na podporu svého návrhového žádání uplatnil pět žalobních důvodů směřujících ke zrušení. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení článku 85 služebního řádu a z nesprávného posouzení, pokud jde o příspěvek vyplácený na obě děti za období následující po vnitrostátních rozhodnutích ze dne 30. ledna 2013 až do konce období, na které byl přiznán (od 1. února do 31. července 2013).

17. Tímto žalobním důvodem směřujícím ke zrušení AL:

– Zopakoval, že nevěděl o vnitrostátních rozhodnutích ze dne 30. ledna 2013, a proto neměl v úmyslu úmyslně uvést administrativu v omyl ohledně data ukončení pěstounské péče [17].

– Zdůraznil, že před Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti) probíhá řízení o žalobě [18].

– Tvrdil, že vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 nemají vliv na platnost konzulárních dokumentů, které podle jeho názoru odůvodňují přiznání příspěvku na vyživované dítě.

18. V dalším podání (replice) předloženém dne 30. srpna 2022 informoval AL Tribunál o výsledku řízení před Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti) a zaslal mu kopii rozsudku ze dne 16. května 2022.

19. Komise ve své duplice tvrdila, že rozsudek ze dne 16. května 2022 nemůže mít vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, která musí být posuzována výlučně s ohledem na skutečnosti existující v okamžiku jeho přijetí [19].

20. V napadeném rozsudku Tribunál:

– V odpovědi na čtvrtý žalobní důvod směřující ke zrušení rozhodl, že administrativa mohla mít důvodně za to, že ji AL úmyslně oklamal tím, že nesdělil ukončení pěstounské péče od 1. února 2013 [20].

– Uvedl, že „pro účely použití článku 85 služebního řádu není relevantní skutečnost, že *probíhalo řízení* o žalobě podané k rumunským soudům proti rozhodnutí, kterým byla ukončena pěstounská péče, protože toto rozhodnutí *mělo skutečné právní účinky* od ledna 2013“ [21].

– Měl za to, že se OOJ nedopustil nesprávného posouzení, když v návaznosti na přijetí vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 požádal o vrácení vyplacených příspěvků. Ačkoli byly schváleny a zachovány na základě konzulárních dokumentů prokazujících, že děti

[17] – Návrh na zahájení řízení před Tribunálem (body 110 až 119).

[18] – Návrh na zahájení řízení před Tribunálem (bod 121).

[19] – Duplika Komise před Tribunálem, body 30 až 32. Pokud jde o neoznámení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, administrativa „nepovažovala za pravděpodobné“, že by AL nevěděl o existenci rozhodnutí přijatého v řízení, které sám zahájil.

[20] – V bodech 94 až 98 napadeného rozsudku se Tribunál ztotožnil s postojem přijatým administrativou, který je uveden v předchozí poznámce pod čarou. Navzdory neoznámení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 bylo na AL, aby v případě pochybností o výsledku své žádosti požádal o informace přímo rumunské orgány (body 96 až 98 napadeného rozsudku).

[21] – Bod 100 napadeného rozsudku. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

bydlely s žalobcem, byly to právě náklady na jejich výživu, které odůvodňovaly přiznání těchto příspěvků [22].

21. Tribunál tedy zamítl čtvrtý žalobní důvod žaloby na neplatnost jako neopodstatněný.

IV. Řízení před Soudním dvorem

22. Ve svém kasačním opravném prostředku podaném dne 19. prosince 2024 AL navrhuje, aby Soudní dvůr:

– Zrušil napadený rozsudek.

– Zrušil rozhodnutí ze dne 22. října 2021 v rozsahu, v němž zamítá stížnost podanou proti rozhodnutí ze dne 22. března 2021.

– Umožnil navrhovateli předložit nové související důvody, pokud budou zjištěny nové skutkové nebo právní okolnosti.

– Uplatnil i bez návrhu jakýkoliv důvod veřejného zájmu, pokud to uzná za vhodné.

– Uložil Komisi povinnost nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené navrhovatelem.

23. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– Zamítl kasační opravný prostředek.

– Uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

V. Druhý důvod kasačního opravného prostředku

24. Ve svém kasačním opravném prostředku uplatňuje AL tři důvody ke zrušení napadeného rozsudku, z nichž, jak jsem již uvedl, se budu zabývat pouze druhým. Tento důvod kasačního opravného prostředku se dělí na tři části.

A. Argumenty AL a Komise

25. V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku AL vytýká Tribunálu, že zkreslil skutkový stav, když rozhodl (bod 100 napadeného rozsudku), že proti vnitrostátním rozhodnutím ze dne 30. ledna 2013 „byla projednávána žaloba“ u rumunských soudů, zatímco ve skutečnosti byla tato žaloba ukončena rozsudkem ze dne 16. května 2022, který byl zahrnut do řízení v rámci repliky.

[22] – Bod 101 napadeného rozsudku.

26. Ve druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku AL tvrdí, že se Tribunál v návaznosti na rozsudek ze dne 16. května 2022 dopustil nesprávného právního posouzení, když uvedl (bod 100 napadeného rozsudku), že vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 vyvolala právní účinky od ledna 2013.

27. Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku AL tvrdí, že Tribunál nerespektoval dodržení odpovídajících formálních náležitostí, když rozhodl (bod 101 napadeného rozsudku), že se OOJ nedopustil nesprávného posouzení, když nařídil vrácení vyplacených příspěvků na základě vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013.

28. Komise zpochybňuje tento důvod kasačního opravného prostředku tím, že opakuje, že pro posouzení legality aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby musí Tribunál vycházet z okamžiku, kdy OOJ přijal napadený akt, tj. 22. října 2021. K tomuto datu stále probíhalo řízení před Tribunalul București (soud prvního stupně prvního stupně v Bukurešti).

29. Ve stejném duchu Komise zdůrazňuje, že dne 22. října 2021 ještě nebylo rozhodnuto o zrušení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 *ex tunc*.

30. Konečně Komise odmítá třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku z důvodu nejasnosti a nedostatečného odůvodnění.

B. Posouzení

1. Úvodní poznámky

31. První a druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku spolu úzce souvisejí. Přestože vycházejí z různých hledisek, spojuje je kritika Tribunálu, že nevzal v úvahu: a) ukončení řízení o neplatnosti zahájeného před Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti); a b) právní důsledky rozsudku ze dne 16. května 2022 týkající se právních účinků vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013.

32. Úvodem připomínám, že (pravomocným) rozsudkem ze dne 16. května 2022 byla vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 prohlášena za neplatná *ab origine*. Tato rozhodnutí tedy *nikdy nevyvolala* žádné právní účinky. Zejména právně neukončila opatření o pěstounské péči platné v roce 2013.

33. AL pobíral příspěvek na vyživované dítě do 31. července 2013. Proto během období, kdy pobíral tento přídavek, mělo být opatření o pěstounské péči vydané rozhodnutím ze dne 28. července 2010 považováno za platné a účinné: děti mohly být považovány za vyživované děti ve smyslu čl. 2 odst. 2 přílohy VII služebního řádu.

34. Pro účely použití článku 85 služebního řádu tedy neexistovaly ani neoprávněně vyplacené částky v podobě příspěvku na vyživované děti[23], ani zjevný úmysl „úmyslně oklama[t] administrativu“ ohledně data ukončení opatření pěstounské péče.

[23] – Je pravda, že s ohledem na vylíčení skutkového stavu byl příspěvek na vyživované dítě přiznán do 31. července 2013, přestože rozhodnutí ze dne 28. července 2010 stanovilo konec pěstounské péče na 27. července 2013. Nicméně i kdyby došlo k neoprávněné výplatě příspěvku za čtyři dny navíc, nárok administrativy by byl v současné době promlčený podle čl. 85 odst. 2 služebního řádu, protože neexistuje specifický úmysl vyžadovaný pro účely toho, aby lhůta nebyla vůči OOJ uplatnitelná.

35. V této souvislosti má kritika AL směřující proti bodu 100 napadeného rozsudku dvojí aspekt:

– Pokud jde o zjištění, že žaloba na neplatnost vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 byla stále projednávána, AL výslovně namítá „významné zkreslení skutkového stavu“ [24].

– Pokud jde o účinky vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 od okamžiku, kdy nabyla právní moci, AL zpochybňuje výklad rozsudku, kterým byla tato rozhodnutí zrušena, podaný Tribunálem.

2. První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku

36. Jak jsem již uvedl, AL vytýká Tribunálu, že zkreslil skutkový stav, když tvrdil, že řízení o zrušení vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, které bylo vedeno před rumunským soudem, bylo stále projednáváno, zatímco ve skutečnosti již bylo ukončeno. Rovněž mu vytýká, že nezohlednil (pravomocný) rozsudek ze dne 16. května 2022, kterým byla tato žaloba na neplatnost ukončena.

37. Zkreslení skutkového stavu musí být jakožto „výjimečný“ [25] důvod kasačního opravného prostředku vykládáno restriktivně. Aby bylo možné jej posoudit, musí být splněny následující podmínky:

– navrhovatel musí „přesně označi[t] skutečnosti, které Tribunál zkreslil, a […] prokáza[t] pochybení v analýze, která Tribunál při jeho posouzení vedla k tomuto zkreslení“ [26];

– pochybení, kterého se Tribunál dopustil, se musí projevit věcnou nesprávností jeho zjištění, která zjevně vyplývá z písemností ve spise, aniž by bylo nutné provést nové posouzení skutkového stavu [27];

– zkreslení skutkového stavu, je-li prokázáno, musí být způsobilé ovlivnit opodstatněnost napadeného rozsudku [28].

38. Pokud jde o první podmínku, AL podle mého názoru splnil povinnost odůvodnění a prokázání svého tvrzení: přesně označil údajně zkreslenou skutečnost a pochybení v analýze, která z tohoto zkreslení vyplývá [29].

39. Pokud jde o třetí podmínku, domnívám se, že je nepopiratelný dopad rozsudku ze dne 16. května 2022, který prohlásil za neplatná *ab origine* vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013. Jak jsem již uvedl, tato rozhodnutí podle rumunského soudu *nikdy nevyvolala* žádný právní účinek, což má zásadní vliv na „platný základ“ napadeného rozsudku.

[24] – Bod 15 jeho kasačního opravného prostředku.

[25] – Rozsudek ze dne 20. října 2011, PepsiCo v. Grupo Promer Mon Graphic (C-281/10 P, EU:C:2011:679, bod 78).

[26] – Tamtéž.

[27] – Rozsudek ze dne 1. srpna 2025, Francie a Komise v. CWS Powder Coatings a další (C-71/23 P a C-82/23 P, EU:C:2025:601, bod 67).

[28] – V případě nesplnění této podmínky musí být důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako irelevantní: rozsudky ze dne 1. února 2007, Sisón v. Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, body 71 a 72), a ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, bod 109).

[29] – Body 15 až 19 jeho kasačního opravného prostředku.

40. Naopak posouzení druhé podmínky je obtížnější vzhledem k *okamžiku*, kdy byl vynesen rozsudek ze dne 16. května 2022. Tento rozsudek byl vynesen *po* přijetí napadeného rozhodnutí, ale *před* ukončením písemné fáze řízení o žalobě na neplatnost projednávané před Tribunálem.

41. V tomto ohledu zdůrazním dva relevantní aspekty.

42. Především, je nesporné, že AL předložil Tribunálu rozsudek ze dne 16. května 2022, který přiložil ke své replice a doplnil překladem do jednacího jazyka.

43. Není zpochybňováno ani to, že Tribunál neposoudil existenci a právní účinky rozsudku ze dne 16. května 2022 na vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013.

44. Souhlasím s názorem generálního advokáta P. Mengozziho: zkreslení skutečností může nastat „bez ohledu na to, zda se jedná o zjevně nepřesné zjištění obsahu důkazů, které byly zohledněny, nebo […] o opomenutí nebo selekci důkazů, které vedou ke zjevně mylnému a chybnému vnímání skutečnosti“ [30].

45. Ke zkreslení skutkového stavu tedy dojde v případě *neodůvodněného nebo svévolného* opomenutí nebo selekce důkazů.

46. Komise tvrdí, že v této věci bylo opomenutí nejen *odůvodněné*, ale také *vyžadované* judikaturou Soudního dvora ohledně okamžiku, ke kterému je třeba posoudit legalitu napadeného aktu, a to na základě skutkových a právních okolností *existujících* k datu jeho přijetí [31].

47. Z důvodů, které vysvětlím níže, mám za to, že tento argument nemůže v projednávané věci obstát.

a) Skutečnosti „existující“ ke dni přijetí napadeného rozhodnutí

48. Měl Tribunál své posouzení založit pouze na skutečnostech *existujících* v okamžiku, kdy administrativa přijala napadené rozhodnutí, tj. dne 22. října 2021 [32]?

49. Podle mého názoru jak Komise (ve své kasační odpovědi), tak Tribunál (v napadeném rozsudku) při určování, které skutkové a právní okolnosti „*existovaly*“ k tomuto datu, zastávají nesprávný postoj. Jak Komise, tak Tribunál se opírají o čistě *věcný* pohled na relevantní faktory, v důsledku čehož:

– Dne 22. října 2021 „existovala“ *de facto* (v tom smyslu, že byla přijata) vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, jejichž (zjevné) právní účinky spočívaly v ukončení opatření pěstounské péče.

[30] – Stanovisko přednesené ve spojených věcech ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a další v. Rada a Rada v. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2015:767, bod 72.

[31] – Rozsudek ze dne 7. února 1979, Francie v. Komise (15/76 a 16/76, EU:C:1979:29), bod 7. Tato zásada se uplatňuje ustáleně a průřezově: viz rozsudky ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise (C-449/98 P, EU:C:2001:275, bod 87) (příslušnost); ze dne 22. prosince 2008, Centeno Mediavilla a další v. Komise (C-443/07 P, EU:C:2008:767, bod 110) (veřejná služba); ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise (C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22) (žaloba na neplatnost proti legislativnímu aktu); ze dne 10. září 2019, HTTS v. Rada, (C-123/18 P, EU:C:2019:694, body 37 a 38) (omezující opatření); a ze dne 4. října 2024, García Fernández a další v. Komise a SRB (C-541/22 P, EU:C:2024:820, bod 327) (hospodářská a měnová politika). Ve zbývající části tohoto stanoviska budu tuto judikaturu označovat jako „týkající se přezkumu legality“.

[32] – Jedná se o datum rozhodnutí o stížnosti. Jak Tribunál připomněl v bodech 17 až 22 napadeného rozsudku, vývojová povaha administrativní stížnosti znamená, že při posuzování legality napadeného aktu se zohlední dodatečné upřesnění důvodů pro potvrzení dřívějšího aktu obsažené ve výslovném rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

– Dne 22. října 2021 naopak rozsudek ze dne 16. května 2022 ještě „neexistoval“. Bylo tedy správné tvrdit, že žaloba na neplatnost byla projednávána před Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti).

50. Tento přístup však směřuje k obejití základního problému, který projednávaná věc vyvolává, a sice zohlednění *zpětného* a *pouze deklaratorního účinku* rozsudku ze dne 16. května 2022 ve spojení s překážkou věci pravomocně rozsouzené, kterou zakládá.

51. Rozsudek ze dne 16. května 2022 bránil Tribunálu v uznání účinnosti vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, která byla *de iure* neplatná, pro účely definování skutkového a normativního kontextu.

52. Tribunál tím, že opomenul tuto skutečnost (tj. že neuznal, že dne 22. října 2021 nemohla být vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 považována za platná), nezohlednil zpětný účinek rozsudku ze dne 16. května 2022 [33]. Tím zkreslil klíčovou skutečnost sporu, tj. situaci dětí ve vztahu k AL, a výklad rumunského práva použitelného *ratione temporis* na skutkový stav.

53. Při zjištění zkreslení skutkového stavu je irelevantní, že neplatnost vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 vyplývala z pravomocného rozsudku vydaného *po* přijetí napadeného rozhodnutí, pokud – jako v projednávané věci – z doslovného znění tohoto rozsudku vyplývá, že jeho právní účinky *působí zpětně* k dřívějšímu okamžiku.

54. Rozsudek ze dne 16. května 2022, opakuji, *změnil situaci* „existující“ v lednu 2013, když jednoznačně a se zpětnou účinností prohlásil za absolutně neplatná vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013. Tato rozhodnutí byla *radikálně (ex tunc)* odstraněna z rumunského právního řádu.

55. Rozsudek ze dne 16. května 2022 neměl navíc žádný samostatný konstitutivní účinek: omezil se na „konstatování“ vady, která ovlivňovala vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 *od samého počátku* [34]. Zrušením těchto vnitrostátních rozhodnutí rumunský soud obnovil právní stav, který existoval před jeho rozhodnutím (stav definovaný rozhodnutím ze dne 28. července 2010) [35].

56. Konečně rozsudek ze dne 16. května 2022 byl konečným (a pravomocným) rozhodnutím rumunského soudu o žalobě, kterou byla napadena platnost vnitrostátního aktu, k němuž Tribunál nemá pravomoc. Tribunál se měl ztotožnit s posouzeními rumunského soudu a uznat překážku věci pravomocně rozsouzené tohoto rozsudku [36].

[33] – Tribunál dostatečně nezohlednil, že z právního hlediska se faktor „času“ neprojevuje lineárně a nezvratně: to, co se v daném okamžiku nestalo, lze z právního hlediska považovat za existující v tomto okamžiku, pokud se pozdější akt použije zpětně. A naopak.

[34] – Důvody pro prohlášení absolutní neplatnosti jsou popsány v poznámce pod čarou 14.

[35] – Ačkoli rozsudek ze dne 16. května 2022 zmiňuje „nová“ data ukončení opatření o pěstounské péče, tato data nebyla tímto rozsudkem *stanovena*. Naopak, vyplývají z nesouvisejících okolností a týkají se především obnovení právních účinků, které vyvolalo rozhodnutí ze dne 28. července 2010, a dalších následných událostí, které jsou administrativě známy (jako je zletilost jednoho z dětí a jeho osvojení ze strany AL). V tomto ohledu viz znění rozsudku uvedené v poznámce pod čarou 39.

[36] – Zásada překážky věci pravomocně rozsouzené má jak v unijním právu, tak ve vnitrostátních právních řádech zásadní význam. To platí do té míry, že vnitrostátní soud není povinen neuplatnit vnitrostátní procesní pravidla, která se soudním rozhodnutím spojují překážku věci pravomocně rozsouzené, třebaže by jejich nepoužití umožnilo napravit vnitrostátní stav neslučitelný s tímto právem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Avio Lucos (C-116/20, EU:C:2022:273, body 92 a 93), a citovaná judikatura]. I když taková zásada nemůže bránit výkonu výlučné pravomoci unijního orgánu [rozsudek ze dne 18. července 2007, Lucchini (C-119/05, EU:C:2007:434)], požadavek neuplatnění zůstává výjimkou a neměl by být rozšiřován nad rámec této situace. V projednávané věci byl Tribunál povinen dodržet překážku věci pravomocně rozsouzené pojící se k rozsudku ze dne 16. května 2022 v souladu se zjištěními příslušného rumunského soudu, a to tím spíše, že toto dodržení usnadnilo, a nikoli ohrozilo, správné použití článku 85 služebního řádu.

57. S ohledem na obsah rozsudku ze dne 16. května 2022 měla být, opakuji, situace *existující* ke dni 22. října 2021 posuzována tak, že pěstounská péče trvající ke dni 22. října 2021 nebyla *de iure* změněna vnitrostátními rozhodnutími ze dne 30. ledna 2013.

58. Aby došlo k překročení hranice zkreslení skutkového stavu, je nutné, aby Tribunál „zjevně překročil meze rozumného hodnocení" důkazů založených ve spise [37]. Výklad navrhovaný stranou, která se jej dovolává, musí být *jediným* možným výkladem dokumentů obsažených ve spisu. Odlišné posouzení těchto dokumentů ze strany Tribunálu musí odhalit zkreslení jejich obsahu „způsobem, který je zjevně v rozporu s jejich zněním" [38].

59. Mám za to, že v projednávané věci tomu tak je.

60. Znění rozsudku ze dne 16. května 2022 neumožňuje jiný výklad než ten, který vychází z neplatnosti *ab origine a ex tunc* vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 [39]. Výklad tohoto rozsudku nepodporuje *rekonstrukci* skutkového stavu provedenou v bodě 100 napadeného rozsudku.

61. Výše uvedené postačuje k závěru, že Tribunál zkreslil skutkový stav, pokud jde o stav řízení ohledně žaloby podané u Tribunalul Bucureşti (soud prvního stupně v Bukurešti) a relevanci rozsudku ze dne 16. května 2022 jako klíčového faktoru pro použití článku 85 služebního řádu.

62. Je logické, že v době přijetí napadeného rozhodnutí (dne 22. října 2021) administrativa nevěděla o existenci rozsudku ze dne 16. května 2022 a o absolutní neplatnosti vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013. Tato nevědomost však nemá vliv na to, co jsem právě uvedl, jak vysvětlím níže.

b) Požadavek, aby administrativa předem věděla o skutečnostech „existujících" ke dni přijetí napadeného rozhodnutí

63. Abstraktně lze tvrdit, že skutečnosti, které jsou základem pro posouzení legality napadeného rozhodnutí, musí nejen „existovat" v době přijetí napadeného rozhodnutí, ale musí o nich také „vědět" administrativa, která tento akt přijala [40].

[37] – Zejména, „[z]a účelem prokázání existence takového zkreslení […] nestačí navrhnout výklad uvedených důkazů, který je odlišný od výkladu Tribunálu": rozsudek ze dne 29. října 2015, Komise v. ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, bod 55).

[38] – Za všechny viz zejména rozsudek ze dne 10. února 2011, Activision Blizzard Germany v. Komise (C-260/09 P, EU:C:2011:62, body 54 až 57).

[39] – Na straně 11 anglického překladu rozsudku ze dne 16. května 2022 se uvádí: „Finding the reason for nullity based on the violation of the provisions of Art. 58(4) and […] Art. 29(1) of the [RO Child Protection] Law no. 272/2004, in the form in force on the date of issuing the contested decisions, the Court shall [declare] the absolute nullity of the Decision nr. 14/30.01.2013 and of the Decision nr. 15/30.01.2013 issued by the Child Protection Commission of the Local Council Bucharest 5 […], [decisions] which had terminated the [child] protection measure of placement in [foster care] of the [then-]minors [A] and [B]; […]. Resulting from the above [findings and declaration of absolute nullity], *the [child protection] measure of placement [in foster care] of the minors did not end as a result of the [hereby annulled] Decision nr. 14/30.01.2013 and of the Decision nr. 15/30.01.2013* […], [but instead the court finds that] this measure […] continued to produce effects until the child [A] became legally major, on 13.05.2014, date set by the closing judgment […] pronounced by the Alba Court […] in which full legal capacity [emancipation] was recognized upon reaching the age of 16 […]. Pertaining to the child [B], starting [the legal reasoning] from the provisions of art. 58(1) of law 272/2004, according to which the measure of placement [in foster care] is a temporary one, as the placement decision was issued on 28.7.2010, this measure has ceased on 28.7.2013" (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

[40] – Dále budu z důvodu stručnosti používat výraz „předchozí vědomost" pro označení tohoto požadavku.

64. Domnívám se však, že předchozí vědomost administrativy není nezbytnou podmínkou. Judikatura týkající se přezkumu legality (která uznává rozhodovací autonomii administrativy ve vztahu k Tribunálu) [41] umožňuje v určitých případech omezit nezbytnost předchozí vědomosti.

65. Požadavek, aby administrativa mohla znát a posoudit, předem a nezávisle, skutkové a právní okolnosti, které jsou základem přezkumu legality aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby, je v závislosti na případu *nadbytečný* [42] nebo naopak *nezbytný* [43] v rámci tohoto přezkumu.

66. Rozdíly v přístupu k požadavku předchozí vědomosti (administrativy) závisí na: a) struktuře a cílech, které sleduje administrativní řízení v jednotlivých oblastech unijního práva; a b) odlišném bodu rovnováhy mezi těmito cíli a protichůdným zájmem adresáta aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení, který požívá práva na účinnou právní ochranu [44].

67. Bod rovnováhy, který je *vlastní oblasti veřejné služby*, zahrnuje rozumné vyvážení dvou různých prvků:

– zaprvé cíle vlastní stížnosti stanovené v oblasti veřejné služby, zejména v případech týkajících se použití článku 85 služebního řádu;

– zadruhé důsledky restriktivního výkladu, který by mohl zasahovat do práva žalobce na účinnou právní ochranu (zejména do jeho práva na obhajobu).

68. Pokud jde o první prvek, Soudní dvůr zdůraznil „zásadu připomenutou ustálenou judikaturou, podle které je cílem článku 91 služebního řádu umožnit a podpořit smírné urovnání sporů mezi úředníky a administrativou. Ke splnění tohoto požadavku je třeba, aby byla administrativa schopna se dostatečně přesně seznámit s výtkami či požadavky dotyčné osoby“ již ve fázi stížnosti [45].

[41] – Omezení přezkumu legality na skutečnosti existující v době přijetí napadeného rozhodnutí má zabránit tomu, aby Tribunál při posuzování nových skutečností, o nichž správa nevěděla, nahradil její odůvodnění svým vlastním: rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise (C-603/13 P, EU:C:2016:38; dále jen „rozsudek Galp Energía España“, bod 73).

[42] – Pokud jde o ochranu hospodářské soutěže, Soudní dvůr potvrdil, že rozsah přezkumu legality stanoveného v článku 263 SFEU zahrnuje všechny prvky rozhodnutí Komise přijatých v řízení podle článku 101 SFEU a článku 102 SFEU, „bez ohledu na to, zda se jedná o skutečnosti, které nastaly před přijatým rozhodnutím či následně po něm, a zda byly předtím předloženy v rámci správního řízení nebo poprvé v rámci žaloby předložené Tribunálu, v rozsahu, v němž jsou posledně uvedené skutečnosti relevantní pro přezkum legality [napadeného] rozhodnutí“ (rozsudek Galp Energía España, bod 72).

[43] – V oblasti státních podpor „[se] [l]egalita rozhodnutí, ve které vyústila předběžná fáze přezkumu, […] posuzuje pouze *podle informací, které měla Komise k dispozici* k okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí“. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Rozsudky ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise (C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 56) a citovaná judikatura; ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 91); a ze dne 20. prosince 2017, Španělsko v. Komise (C-81/16 P, EU:C:2017:1003, bod 52).

[44] – Pokud jde o rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast (C-390/06, EU:C:2008:224, body 57 až 60), omezení vyplývající z judikatury uvedené v předchozí poznámce pod čarou je odůvodněno cílem zachovat „rozdělení přezkumu státních podpor na dvě odlišné fáze, z nichž druhá není vždy nutná […]“. Naproti tomu v oblasti ochrany hospodářské soutěže Soudní dvůr odůvodňuje zmírnění parametru přezkumu s ohledem na obecný právní rámec v dané oblasti, když uvádí, že „co se týče uplatnění článků 81 ES a 82 ES, žádné ustanovení práva Unie neukládá osobě, jíž je určeno oznámení námitek, povinnost zpochybnit v průběhu správního řízení různé skutkové nebo právní okolnosti uvedené v tomto oznámení, jelikož později, ve stadiu soudního řízení, by již neměla právo tak učinit. […] Bez výslovně stanoveného právního základu sledujícího tento účel porušuje [omezení práva podat žalobu] základní zásady legality a dodržování práva na obhajobu“ [rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, (C-407/08 P, EU:C:2010:389, body 89 a 91)].

[45] – Rozsudek ze dne 7. května 1986, Rihoux a další v. Komise (52/85, EU:C:1986:199, bod 12) a citovaná judikatura.

69. Pokud jde konkrétně o článek 85 služebního řádu, jeho cílem je chránit finanční zájmy Unie [46]: jakmile jsou splněny podmínky pro jeho použití, je administrativa povinna přistoupit k úplnému vymáhání neoprávněně vyplacených částek.

70. V kontextu článku 85 služebního řádu však není cílem stížnosti ani tak dosáhnout skutečného smírného řešení založeného na vzájemných ústupcích mezi stranami, ale spíše zabránit zbytečnému soudnímu řízení.

71. Z tohoto hlediska umožní zásah úředníka, který podává stížnost, administrativě získat upřesnění ohledně objektivních a subjektivních předpokladů pro použití článku 85 služebního řádu a případně opravit dřívější rozhodnutí s ohledem na nově zjištěné skutečnosti.

72. Požadovat posouzení legality jednání administrativy omezené na skutečnosti skutečně *známé* v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí by za určitých okolností mohlo omezit právo žalobce na obhajobu.

73. Jednalo by se zejména o nepřiměřené omezení, pokud by žalobce nemohl předložit unijnímu soudu *všechny skutečnosti*, které, i kdyby byly zjištěny později, jsou relevantní pro jeho obhajobu, pokud mají vliv na legalitu aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení.

74. Obecně platí, že v případě *již pravomocného* administrativního rozhodnutí, kdy uplynuly lhůty pro podání stížnosti a žaloby, Soudní dvůr [47] hledá rovnováhu mezi tímto cílem a právem obhajoby žalobce tím, že mu umožňuje požádat administrativu v přiměřené lhůtě [48] o nové přezkoumání své situace v důsledku vzniku nové a „podstatné“ skutečnosti [49]. Žalobce může u Tribunálu napadnout legalitu rozhodnutí přijatého po tomto pozdějším přezkumu.

75. Toto řešení zachovává jak rozhodovací autonomii administrativy, tak právo žalobce na obhajobu, které tak obchází pravomocnou povahu dřívějšího rozhodnutí.

76. Pokud se nemýlím, Soudní dvůr dosud neměl příležitost vyjádřit se k případu, jako je případ v projednávané věci, v němž nová [50] a podstatná skutečnost nastala v době, kdy napadené rozhodnutí *ještě nenabylo právní moci*, neboť žaloba podaná proti němu k Tribunálu je *stále projednávána* (článek 270 SFEU).

[46] – To je připomenuto v bodě 64 napadeného rozsudku.

[47] – Rozsudek ze dne 18. června 1981, Blasig v. Komise (173/80, EU:C:1981:145, bod 8); usnesení ze dne 18. listopadu 1999, Progoulis v. Komise (C-431/98 P, EU:C:1999:569, bod 36); a rozsudek ze dne 20. května 2021, Dickmanns v. EUIPO (C-63/20 P, EU:C:2021:406, bod 38).

[48] – Usnesení ze dne 11. června 2009, Ketselidou v. Komise (F-81/08, EU:F:2009:59, bod 36).

[49] – Rozsudek ze dne 26. října 2017, Global Steel Wire a další v. Komise (C-454/16 P až C-456/16 P a C-458/16 P, EU:C:2017:818, bod 31). Soudní dvůr uznává, že rozsudek, jímž je zrušen správní akt a který byl vydán po napadeném (již pravomocném) rozhodnutí, může představovat „novou podstatnou skutečnost“ ve vztahu k osobám přímo dotčeným zrušeným aktem: rozsudek ze dne 8. března 1988, Brown v. Soudní dvůr (125/87, EU:C:1988:136), bod 13 a citovaná judikatura.

[50] – Zde používám výraz „nová“ ve smyslu, který mu přisuzuje judikatura uvedená v poznámce pod čarou 47, tedy jako skutečnost, jež byla dříve neznámá jak úředníkovi, tak administrativě. V tomto kontextu není kvalifikace rozsudku ze dne 16. května 2022 jako „nové skutečnosti“ neslučitelná s řešením navrženým v bodech 49 až 57 tohoto stanoviska: absolutní neplatnost vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 totiž působí zpětně k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí. Tento zdánlivý rozpor vyplývá z toho, že nová (neznámá) skutečnost může mít zpětné účinky, které mají dopad na dřívější právní situace.

77. V takovém případě by restriktivní výklad judikatury spojující soulad aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby s právem nejen se skutečnostmi existujícími, ale rovněž se skutečnostmi, které jsou administrativě známy:

– bránil Tribunálu v zohlednění skutečností, které nastaly po přijetí napadeného rozhodnutí, a to i přes jejich včasné zařazení do spisu a jejich případný zpětný účinek;

– ukládal žalobci, aby se jako předpoklad svého práva uplatnit všechny existující polehčující okolnosti znovu obrátil na administrativu a předložil nové a podstatné skutečnosti týkající se již pravomocných rozhodnutí.

78. Za okolností projednávané věci by nebylo ani rozumné a ani přiměřené požadovat po AL, aby podal novou stížnost k administrativě.

79. Požadovat, aby AL požádal administrativu o nové přezkoumání (s jediným účelem umožnit jí v případě potřeby *vyhnout se soudnímu řízení* v souvislosti s touto novou a podstatnou skutečností), není odůvodněné, *pokud již existoval soudní spor* týkající se dopadu téže skutečnosti na legalitu napadeného rozhodnutí [51].

80. Takový požadavek by šel nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle a zachování řádného výkonu spravedlnosti. Tento výklad by kromě toho bránil unijnímu soudu v tom, aby spor meritorně a rychle vyřešil.

81. Podle mého názoru byl Tribunál, pokud ji označil za „novou a podstatnou“ skutečnost, oprávněn ji přímo a samostatně posoudit, jakmile byla *řádně zařazena do spisu a předložena ke kontradiktorní diskuzi mezi účastníky řízení*. Mohl tedy vyvodit vlastní závěry o dopadu této skutečnosti na legalitu administrativního postupu k rozhodnému datu.

82. Řešení, které navrhuji, je navíc podle mého názoru v souladu s judikaturou Soudního dvora týkající se shody mezi stížností a žalobou.

83. Zásada shody, stejně jako zásada přezkumu legality, v zásadě omezuje možnost předložit přímo soudu, během sporné fáze, prvky a důvody, které nebyly uplatněny a projednány v předchozí administrativní stížnosti.

84. Soudní dvůr však prohlásil, že tato stížnost, i když je povinná, „nemá za cíl omezení případného soudního řízení striktním a konečným způsobem, jestliže žaloba nemění kauzu ani předmět stížnosti“ [52]. „Obecná koncepce jak předchozího administrativního řízení, tak soudního řízení brání výkladu čl. 91 odst. 2, který by při doslovném výkladu pouze zbytečně prodloužil řízení“ [53].

[51] – V rámci písemné fáze řízení před Tribunálem měla Komise možnost vyjádřit se k dopadu rozsudku ze dne 16. května 2022 na legalitu napadeného rozhodnutí. Komise se omezila na odmítnutí jeho relevance, aniž se zabývala podstatou věci: viz body 31 a 32 dupliky podané u Tribunálu.

[52] – Rozsudek ze dne 7. května 1986, Rihoux a další v. Komise (52/85, EU:C:1986:199, bod 12) a citovaná judikatura.

[53] – Rozsudek ze dne 16. března 1978, Ritter von Wüllerstorff und Urbair v. Komise (7/77, EU:C:1978:68, bod 8).

85. Tyto úvahy lze přenést na omezení stanovené judikaturou týkající se přezkumu legality. Omezení posuzovací pravomoci Tribunálu by nemělo dosáhnout takové míry, že by omezovalo možnost zohlednit skutečnosti předložené žalobcem, které, *aniž by měnily předmět nebo rozsah sporu*, souvisejí s již uplatněnými důvody a mají za cíl prokázat skutečnosti, které *skutečně existovaly* k rozhodnému datu.

86. V kontextu článku 85 služebního řádu administrativa ve skutečnosti nemá prostor pro uvážení. Její úloha se omezuje na ověření splnění objektivních (existence neoprávněné platby) a subjektivních (vědomost nebo důkaz o neoprávněnosti platby) požadavků, které odůvodňují použití tohoto ustanovení.

87. Neexistuje tedy riziko nahrazení odůvodnění (kterému se judikatura týkající se přezkumu legality snaží zabránit)[54], pokud by Tribunál shledal, že nejsou splněny výše uvedené objektivní nebo subjektivní požadavky.

88. Tyto úvahy mě vedou k závěru, že skutečnost, že administrativa neměla předchozí vědomost o neplatnosti vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, nebránila Tribunálu v přezkoumání legality napadeného rozhodnutí.

89. Tribunál měl respektovat zpětný účinek rozsudku ze dne 16. května 2022 za účelem určení skutečností, které z právního hlediska „existovaly“ v době přijetí napadeného rozhodnutí. Tím, že tak neučinil, se dopustil zkreslení skutkového stavu.

90. Řešení, které navrhuji, je v souladu se zvláštními okolnostmi projednávané věci. Nemyslím si, že toto řízení o kasačním opravném prostředku je vhodnou příležitostí k vyřešení *zdánlivého* rozporu mezi rozsudky Soudního dvora týkajícími se mezí přezkumu legality[55]. Pokud by měla být upřednostněna určitá linie judikatury na úkor jiných, jsem toho názoru, že judikatura uvedená v rozsudku Galp Energía España by měla být zobecněna.

91. První části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba vyhovět. Pokud by to Soudní dvůr přijal, nebylo by nutné analyzovat zbývající části tohoto druhého důvodu. V každém případě tak učiním podpůrně.

3. Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku

92. AL vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného posouzení, když rozhodl, že vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 vyvolala právní účinky od ledna 2013. V okamžiku vyhlášení napadeného rozsudku již bylo prokázáno, že tato rozhodnutí jsou stižena absolutní neplatností, a tudíž nikdy neměla právní účinky.

93. AL vytýká Tribunálu výklad použitelného rumunského práva, a to nejen pokud jde o platnost vnitrostátních rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013, ale nepřímo i pokud jde o časovou účinnost opatření o pěstounské péči[56].

[54] – Viz poznámka pod čarou 41. Tribunál se tedy omezil na posouzení, zda na základě nové a podstatné skutečnosti je žádost o vrácení neoprávněně vyplacených částek i nadále v souladu s právem, což odpovídá samotné podstatě přezkumu legality.

[55] – Viz poznámky pod čarou 31, 42, 43 a 44 tohoto stanoviska.

[56] – Článek 2 odst. 2 poslední pododstavec přílohy VII služebního řádu spojuje nárok na příspěvek na vyživované dítě s existencí „vyživovací povinnost[i] na základě *soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států o ochraně nezletilých*“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska). V projednávané věci se opatření týkající se pěstounské péče řídí rumunským právem a spor se týká *časové účinnosti* tohoto opatření, které má dopad na právo na příspěvek na vyživované děti.

94. Ačkoli AL v této části druhého důvodu, neuvádí *zkreslení* rumunského práva, alespoň ne výslovně, domnívám se, že taková výtka je implicitní a logicky vyplývá z první části jeho důvodu kasačního opravného prostředku.

95. Existuje úzká souvislost mezi „skutečností“, jejíž zkreslení AL namítá (existence rozsudku ze dne 16. května 2022), a použitelným „právem“ (právní důsledky tohoto rozsudku pro vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013) [57].

96. Bylo by přílišným formalismem odmítnout přípustnost druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku pouze z toho důvodu, že AL při jeho formulaci nepoužil výraz „zkreslení“. Pro posouzení, zda k němu došlo, pokud jde o rumunské právo, stačí ověřit, zda jsou splněny podmínky již popsané v předchozích bodech tohoto stanoviska [58].

97. Podle Soudního dvora dochází ke zkreslení práva, pokud „Tribunál ve své analýze postupoval zjevně v rozporu s obsahem ustanovení této právní úpravy nebo […] jim připisuje význam, který zjevně nemají“ [59].

98. Konkrétně v rámci kasačního opravného prostředku „má [Soudní dvůr] pravomoc přezkoumat nejprve to, zda Tribunál na základě dokumentů a ostatních písemností, které mu byly předloženy, nezkreslil znění předmětných vnitrostátních právních předpisů nebo s nimi související vnitrostátní judikaturu nebo také odbornou právnickou literaturu, které se jich týkají, dále zda Tribunál neučinil z hlediska těchto údajů zjištění, která by byla zjevně v rozporu s jejich obsahem, a konečně zda Tribunál při zkoumání veškerých údajů nepřisoudil některému z nich – při zjišťování obsahu vnitrostátních právních předpisů – takový význam, který mu s ohledem na ostatní údaje nepřísluší, pakliže to zjevně vyplývá z písemností ve spise“ [60].

99. Tribunálu tedy přísluší povinnost „zkoumat veškeré údaje“, platně založené do spisu, aby každému z nich přiznal význam, který mu „s ohledem na ostatní údaje“ přísluší.

100. V této věci měl Tribunál „na základě dokumentů a ostatních písemností, které mu byly předloženy“, určit přesný *časový* význam opatření pěstounské péče. Aby tak mohl správně učinit, bylo nezbytné posoudit *všechna relevantní rumunská rozhodnutí vydaná v tomto ohledu*, včetně rozsudku ze dne 16. května 2022, a vztah mezi nimi.

101. Z důvodů, které jsem již uvedl, Tribunál tím, že připustil, že vnitrostátní rozhodnutí ze dne 30. ledna 2013 vyvolala právní účinky od ledna 2013, jim přiznal význam, který jim v souladu s právním řádem, z něhož pocházejí, nepřísluší.

102. Proto došlo ke zjevně nesprávnému posouzení časového významu opatření pěstounské péče podle rumunského práva. Toto posouzení mělo přímý i nesprávný dopad na použití článku 85 služebního řádu [61].

103. Domnívám se proto, že je třeba vyhovět i druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

[57] – V tomto ohledu viz bod 19 první věta kasačního opravného prostředku.

[58] – Bod 37 tohoto stanoviska.

[59] – Rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, TV2/Danmark v. Komise (C-649/15 P, EU:C:2017:835, bod 52).

[60] – Rozsudek ze dne 12. září 2024, Anglo Austrian AAB v. ECB a Far-East (C-579/22 P, EU:C:2024:731, bod 86).

[61] – Viz poznámka pod čarou 55 tohoto stanoviska.

4. Třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku

104. S ohledem na řešení, které navrhuji, pokud jde o první a druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, není nutné se vyjadřovat ke třetí části. Učiním tak však pro případ, že Soudní dvůr bude mít jiný názor.

105. V této části druhého důvodu kasačního opravného prostředku AL téměř doslovně přebírá žalobní důvody uplatněné před Tribunálem [62], aniž by uvedl argumentaci, jejímž konkrétním cílem je identifikovat nesprávné právní posouzení v napadeném rozsudku.

106. Za těchto podmínek nesplňuje třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku požadavky čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, čl. 168 odst. 1 písm. d) a článku 169 jednacího řádu Soudního dvora, takže musí být považována za nepřípustnou.

107. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr vyhověl první a druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku a zrušil příslušné body rozsudku Tribunálu.

VI. K žalobě před Tribunálem

108. Článek 61 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu může Soudní dvůr vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

109. Vzhledem k omezené povaze mé analýzy kasačního opravného prostředku, která se omezuje na jeho druhý důvod, nemohu navrhnout Soudnímu dvoru, aby vydal konečné rozhodnutí ve věci.

110. Mohl by tak ovšem učinit, pokud by se jednalo pouze o tento důvod, namísto vrácení věci Tribunálu, aby o něm rozhodl, jelikož výše uvedené úvahy samy o sobě nevyhnutelně vedou ke zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Přiznání náhrady nákladů řízení

111. Ze stejných důvodů není namístě rozhodovat o nákladech řízení.

VIII. Závěry

112. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr vyhověl druhému důvodu kasačního opravného prostředku podanému proti rozsudku Tribunálu ze dne 10. dubna 2024, AL v. Komise (T-50/22, EU:T:2024:220), a zrušil část tohoto rozsudku, které se týká.

[62] – Body 21 a 22 kasačního opravného prostředku jsou totožné s body 46 a 47 repliky podané u Tribunálu. V bodě 20 svého kasačního opravného prostředku se AL omezuje na tvrzení, že Tribunál porušil pravidlo odpovídajících formálních náležitostí, aniž rozvinul další argumenty, které by konkrétně zpochybňovaly odůvodnění rozvinuté Tribunálem v napadeném rozsudku.